

a jövőben pedig az utókor számára magunkról kiállított történelmi dokumentum!

Tudjuk, hogy most van készülöben a vidéki közgyűjtemények átszervezésével, a műemlékek védelmével és az ásatások szabályozásával foglalkozó törvény. Arról is tudomásunk van, hogy ez a törvény az itt felsorolt hiányokat akarja pótolni és a fent vázolt múzeumi munkálkodást iparkodik megvalósítani. Azért a cikkünk nem is lehet más, mint örvendező beharangozása ennek a törvénynek és annak a forró óhajtnak a kifejezése, hogy az minél előbb szentesítést nyerjen és egyik pillére legyen annak az ezeréves kultúrának, amely irigységet kelthet, de lenézésre nem szolgált rá!

Tompa Ferenc.

Agyagfalvi Hegyi István. Lelkes, választékos közönség ünnepelte e hó 15-én a Zeneakadémián A. Hegyi Istvánt, az előnyösen ismert nevű költőt. A különböző lapokban sűrűn megjelent versei s kötetei is arról tanuskodnak, hogy költőnk annak a hazafias keservnek egyik jelentős lírai tolmácsa, mely Erdély elszakításával érte hazánkat. Erő, lobogó fajszeretet, kicsiszolt gondolat, magyaros nyelv és ritmus jellemzik Hegyi István szép verseit. Ezt az alaphangot ütötte meg mindjárt a kezdő számban az Acélhang Dalkör a nemzeti Hízekegy és „Az örök határ” című Agyagfalvi-Nosedadal pompás eléneklésével és ehhez szimult Raffay Sándor ev. püspök bevezetője, amelyben Agyagfalvit mint Isten-adta tehetségű, igazi magyar költőt méltatta. T. Mátray Erzsí, a Nemzeti Színház művésznője, mély átérzéssel mondta el két halk Agyagfalvi-költemény: „A léghajó” és „Az Erzsébet-híd karfáján” szépségeit. A szerző által előadott első versben, a „Hiába bujtál el” címűben a maga magát maradosó, kötelességre hívó önvádas magyar keserűség lobog fel. „1928-at írunk és magyar vagyok” — zúg a mementó a komorszavú költemény végén. Mindenki átérzi, mit jelent. „Az örök város” a temetőről szól, a holtak „otthonáról”. Mélységesen emberi, lelket átjáró vers, amely csupa áhitat. „Az én családom” a tűzhelyét s övét

rajongásig szerető férfiköltő örömeinek csöndes, boldog beszéde. „A trianoni karácsonyfa előtt” újra a letiportság, szívekhez szóló siratása. Annál dacosabb az „Üzenet Párisba”, amelyben fájdalommal rázza meg öklét a magyar dac. Vitéz Garamszeghy Sándor, a Nemzeti Színház kiváló tagja tolmácsolta ezt a költeményt erőteljesen, megrázóan, igen nagy hatással. Kedvesen egészítette ki a műsört Hosszu Zoltán (Dani bá') Agyagfalvi-írta góbésága, amely zamatos, humorával tette változatossá a műsört. Budánovits Mária és Palló Imre, az Operaház kitűnő tagjai Szabados-Noseda-Tarnay-Murgács és Lőténé Farnos Esztertől megzenésített hangulatos Agyagfalvidalokat adtak elő művészi hatással. Egészben véve ünnep volt ez az est, ünnepe a költőnek, akit nemzetiszin-szalagos babékoszorúval köszöntöttek a száműzött székely ifjak és ünnepe a közönségnek, amelynek alkalma nyílt megismerkedni egy izzig-vérig magyar költő érzésvilágával s kifejezést adni az őszinte és nívós hazafias költészet iránti rokonszenvének. *Mihály László.*

Színházi szemle.

Ezt a rovatot a folyóiratunk megindulása óta letelt hat esztendőn át Galamb Sándor reáliskolai és színiiskolai tanár gondozta, irányította és igen szórványos kivétellel ő maga is írta. Tollából ezeken a hasábokon hat év színházi munkájának gazdag, mindig a lényegét megragadó s az értékelésben semmiféle melléktekintet nem ismerő képe került ki, alkalmas arra, hogy megfigyeléseire, magasabb összefüggések iránt fogékony ítéleteire a későbbi érdeklődés is bizalommal visszalapozhasson. Most, hetedik évfolyamunk küszöbén kiváló belső munkatársunkat életpályájának nagy emelkedést jelentő fordulata, a szegedi polgáriiskolai tanárképzőintézet igazgatójává történt kinevezése meggátolja benne, hogy színházi szemlerovatunk vezetését továbbra is elláthassa. Évzáró füzetünk színházi beszámolójának végén már más nevet talált az olvasó, újévtől kezdve pedig rovatunk állandóan ezzel az új alájegyzéssel folytatódik.

De e változás bejelentésével koránt-